

Twee meisjes en een bord vol woorden

Recensie

👤 Jelte Albada

Ze willen *Elkaars andere* geen voorstelling noemen, maar een vertelling. Margriet Kemper en Froukje Reitsema die daarin teruggaan naar de tijd dat ze buurmeisjes waren in Leeuwarden. Met een 'bord vol woorden' vertellen ze over de tijd dat ze beiden op zoek waren naar de wereld van de andere.

Dat bord vol woorden serveren Kemper en Reitsema elkaar en ons, en die woorden smaken lekker. De twee wisselen elkaar af en laten zien dat ze verschillen, maar ook dat ze gelijk zijn, onder andere in de nieuwsgierigheid. Ze concluderen dat ze anders zijn, maar wel elkaars andere.

Kemper vertelt over hoe ze als kind met haar ouders in 1956 van Bandung in Indonesië naar Nederland kwam. Reitsema over hoe ze na de achtste verhuizing in haar eerste negen jaar in de twee-onder-een-kapwoning naast Kemper kwam wonen.

Reitsema laat zien hoe ze als meisje uit nieuwsgierigheid brutaal en verlegen tegelijk door de achter-

deur bij de burens, die 'andere mensen', binnen stapt. Tot haar verbazing staat de moeder van Kemper in de bijkeuken te koken. De moeder stuurt haar met een puntzakje vers gefrituurde 'keutels' naar de kamer waar Kemper en haar broer op de bank zitten. De bank bij de burens werd een vaste plek voor Reitsema omdat ze het daar veel leuker vond dan thuis. Daar zuigt ze de cultuur van het Indische gezin op.

Kemper deelt dat ze zich als 'jongste cultureel-anthropoloog in Nederland' in de Friese cultuur stort. Ze wil weten hoe het bij de Friezen binnen is, hoe ze praten, eten en ruiken. Ze verwondert zich over de Friese namen, die klinken

Het is het taalgevoel waarin de meisjes van toen elkaar zestig jaar later in deze boeiende vertelling vinden

als sprookjesfiguren en als monsters. Als gekleurd meisje dat keurig en mooi Nederlands spreekt, wordt Kemper een bezienswaardigheid, die de klassen langs gaat om te laten zien hoe goed ze spreekt. Reitsema haar taligheid zit in die tijd ergens anders. Door al haar verhuizingen heeft ze een bijzonder gevoel voor verschillende accenten en talen, maar de taalles op school vindt ze juist een worsteling. Pas jaren later bloeit haar liefde voor taal en vooral voor het Fries op.

Het is het taalgevoel waarin de beide meisjes van toen elkaar zestig jaar later in deze boeiende vertelling vinden. Een vertelling gelardeerd met gedichten, van Kemper in het Nederlands, van Reitsema in het Fries. Ze dagen elkaar uit en vullen elkaar aan. Ze pleiten voor meer verwonderende nieuwsgierigheid naar anderen, zonder daar over te oordelen. Zo vinden de buurmeisjes van toen elkaar als vriendinnen van nu in een ontroerde vertelling. Een vertelling die meer op een voorstelling lijkt dan ze zelf lijken te beseffen.

👤 *Elkaars andere*, Margriet Kemper en Froukje Reitsema, De Hofkamer, Leeuwarden, 50 bezoekers (uitverkocht)